

Jordbävningen som öppnade livet

Predikan av pastor Eric Sjödin

“Och se, då blev det en stor jordbävning, ty en Herrens ängel steg ner från himlen.”

(Matteus 28:2)

Inledning

“Var inte förskräckta.” Det är inte bara ord av tröst vid den tomma graven, det är ord som bär själva uppståndelsens kraft. När Herren uppstår så förändras allt och när människan möter detta så fylls hon först av fruktan.

Men det är just där, i mötet mellan fruktan och ljus, som det nya börjar. Uppståndelsen är inte bara att Herren lever, det är också att nytt liv ges till varje människa som hör hans röst och vågar stanna kvar.

I dagens predikan så firar vi Herrens uppståndelse och vi utforskar om vad det faktiskt betyder för oss människor idag.

Läsningar

Från den Heliga Skrift

Matteus 28:1–10:

Efter sabbaten, i gryningen den första veckodagen, gick Maria från Magdala och den andra Maria för att besöka graven. Och se, då blev det en stor jordbävning, ty en Herrens ängel steg ner från himlen. Han gick fram och rullade bort stenen och satte sig på den. Hans utseende var som blixten, och hans kläder var vita som snö. Vakterna skakade av skräck för honom och blev som döda.

Ängeln sade till kvinnorna: "Var inte förskräckta! Jag vet att ni söker Jesus, den korsfäste. Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt. Kom och se platsen där han låg! Och gå genast och säg till hans lärjungar att han har uppstått från de döda. Och se, han går före er till Galileen. Där kommer ni att få se honom. Jag har nu sagt det till er."

De skyndade sig då bort från graven, under fruktan och i stor glädje, och sprang för att tala om det för hans lärjungar. Och se, Jesus kom emot dem och hälsade dem. Och de gick fram och fattade om hans fötter och tillbad honom. Då sade Jesus till dem: "Var inte förskräckta! Gå och säg till mina bröder att de skall gå till Galileen. Där kommer de att få se mig."

Översättning: Svenska Folkbibeln 1998

Från den Himmelska läran

Uppenbarelsen Förklarad # 400:

Den ”stora jordbävningen” som inträffade när ängeln steg ned från himlen och rullade bort stenen från graven betecknar att kyrkans tillstånd förändrades helt och hållet; ty Herren uppstod då och Hans mänskliga tog all kontroll över himlen och jorden... ”Ängeln som gick fram och rullade bort stenen och satte sig på den” betecknar att Herren avlägsnade all falskhet som hade stängt vägen till Honom, att Han öppnade den gudomliga sanningen, där ”stenen” betyder den gudomliga sanningen som hade förfalskats genom de judiska traditionerna.

Predikan

Prisa Herren! Halleluja! Han är uppstånden!

Detta är den största händelsen i kristendomen. Uppståndelsen är inte bara en berättelse bland andra, det är den ultimata punkten allt annat leder till.

Se hur världen firar detta! Från öst till väst! Från nord till syd!

För utan uppståndelsen så finns ingen levande tro, ingen verklig förlåtelse, ingen ny början... Ingen frälsning. Det är här, i gryningen vid den tomma graven, som Herren fullbordar sitt verk och öppnar vägen för hela mänskligheten.

Matteusevangeliet berättar för oss att Maria från Magdala och den andra Maria gick till graven i gryningen. Det var mörkt, sorgens stilla stund, då hoppet varmisslyc begravet. Men plötsligt sker något: En jordbävning.

En ängel stiger ner från himlen, rullar undan stenen och sätter sig på den. Vakterna skakar av skräck. Även kvinnorna fylls av fruktan men också glädje.

Och ängeln säger: ”Var inte förskräckta!”

Detta är inte bara en dramatisk scen, en historisk händelse. Det är ett kosmiskt skifte.

Som det står i Uppenbarelsen Förklarad: Jordbävningen skedde för att visa att kyrkans tillstånd hade förändrats.

Herren hade genom sin sista frestelse på korset, besekrat helvetena, ordnat allt i himlen och i den andliga världen. Han hade förhärligat sitt mänskliga och gjort det gudomligt. Därför skakar jorden.

Vi kan tänka på profeten Haggai, där Herren säger: ”Inom kort skall jag än en gång komma himlen och jorden, havet och det torra att skaka.” (Haggai 2:7).

När Herren handlar på djupet, när Han förändrar själva tillståndet för människan och världen, då skakar allt. Uppståndelsen är inte en stillsam, tyst och smygande händelse, uppståndelsen är ett gudomligt genombrott, en total förändring, ett evigt skifte.

Stenen

Och stenen som rullas bort är inte bara en fysisk sten. Det är den gudomliga sanningen som har förvrängts till falskhet och därmed hade stängt vägen till Herren.

Det gudomliga sanningsljuset hade fördunklats genom traditioner, illvilja och missförstånd.

Men nu rullas den stenen bort. Sanningen öppnas. Vägen öppnas. Vi hör samma tema i Psaltaren:

“Den sten som byggnadsarbetarna kastade bort har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, underbart är det i våra ögon. Detta är den dag som Herren har gjort, låt oss på den jubla och vara glada!”

(Psaltaren 118:22–24).

Den sanning som förkastades, den som korsfästes, den blir nu grunden för allt nytt.

Ängeln sitter på stenen. Det är en stark bild: Det som tidigare stängde vägen är nu inordnat under det himmelska. Falskheten har inte längre makt. Sanningen är fri.

Var inte förskräckta

Och så kommer orden: “Var inte förskräckta!”

Dessa ord är centrala. Kvinnorna är först fyllda av fruktan... Varför? Det är naturligt.

När det gudomliga kommer in i våra liv, när vi plötsligt står inför något som är större än oss själva, då skakar vårt inre. Precis som vid Sinaiberget i 2 Mosebok 18:

”På tredje dagen, när det hade blivit morgon, började det dundra och blixtra. Ett tjockt moln lade sig över berget och ett mycket starkt basunljud hördes. Allt folket i lägret bävade.” (2 Mosebok 18:16)

Folket var förskräckta när Herren kom. På samma sätt skakar också människans inre när hon möter Herren.

Men orden “Var inte förskräckta” betyder mycket mer än att bara trösta eller lugna.

I Uppenbarelsen Förklarad 80 betyder dessa ord andligt: En förnyelse av livet.

När människan plötsligt förs från ett liv i självkärlek till ett liv i det andliga, då uppstår det först rädsla. Men det är en övergång.

Vi ska veta att Herren alltid anpassar sin närvaro så att vi kan ta emot det gudomliga. Och att ta emot det gudomliga innebär förnyelse.

Detta kan vi se hos profeten Jesaja. När han ser Herren i templet, i Jesaja 6, så utropar han:

“Ve mig, jag förgås!” (Jesaja 6:5).

Men efter att Herren renar honom och blir en del av hans liv så säger Jesaja:

“Här är jag, sänd mig!” (Jesaja 6:8)

Fruktan blir till en kallelse.

Skakningen blir till ett nytt liv.

Efter ängelns ord möter kvinnorna Jesus själv.

Han säger samma sak: "Var inte förskräckta!" Och sen ber Han dem att fortsätta.

De går från graven med både fruktan och stor glädje.

Det är en märklig kombination men så är det att vandra livets väg.

Inte att vara rädd för Herren utan att vara rädd för att misslyckas med att besvara Herrens kärlek och att älska sin nästa så som man älskar som sig själv!

Det heliga väcker både fruktan och glädje.

Uppståndelsen idag

Så vad betyder detta för oss idag?

För det första: Vägen till Herren är öppen.

Stenen är bortrullad. Det finns inget som hindrar oss från att vandra livets väg och närma oss Honom.

Men, som Jesaja säger: "Se, Herrens hand är inte för kort, så att han ej kan frälsa, hans öra är inte tillslutet, så att han ej kan höra. Nej, det är era missgärningar som skiljer er och er Gud från varandra, era synder döljer hans ansikte för er, så att han inte hör er."

(Jesaja 59:1–2).

Det är inte Herren eller vägen till Honom som hindrar oss utan det är det vi bär inom oss som sätter käppar i hjulen.

Sanningen är given, livets väg är öppnad och Herren, fylld av nåd, barmhärtighet och kärlek, har gjort allt detta för oss. En enorm kosmisk och gudomlig händelse! Men vi måste vandra livets väg med vår egen fria vilja och vandra med våra egna två ben.

Vi måste besvara Hans eviga kärlek, med kärlek, tacksamhet och ödmjukhet.

För det andra: En ny kyrka har uppstått.

Som Uppenbarelse Förklarad 400 skriver: Kyrkans tillstånd förändrades helt. Det gamla var förbi. Något nytt började.

Vi kan höra ekot av detta i Hesekiel: "Jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er." (Hesekiel 36:26). Uppståndelsen är uppfyllelsen av detta löfte. Herren har satt allt i ordning!

Ny relation till Herren

Det är en början på ett nytt sätt att relatera till Herren, inte genom yttre former, traditioner eller kunna lagen utan genom ett levande liv tillsammans med Herren och Hans änglar.

Och detta gäller inte bara historien, det gäller oss.

Varje människa kan erfara en sådan uppståndelse i sitt eget liv.

Varje gång vi börjar göra det goda för vi älskar det goda, varje gång sanningen bryter sig fram i vårt inre, varje gång vi vågar närma oss Herren, då sker något av detta igen. Startskottet är uppståndelsen som följs av förnyelse inom oss.

Men här kommer också något viktigt: Det är härligt, men det kan också vara skrämmande. Ibland skakar det till.

När vi träder in i sanningens ljus, när vi verkligen börjar se oss själva på riktigt och ser allt det onda och falska inom oss, då blir det obekvämt. Att se oss själva i sanningens ljus kan göra ont och ibland bli otäckt. Precis som kvinnorna: Frukta och glädje!

Men den himmelska läran skriver att det är en del av förnyelsen. När Herrens närvaro kommer nära, kan den kännas överväldigande.

Men Herren anpassar sig till oss. Han möter oss där vi är. Han leder oss steg för steg.

Ju mer steg vi tar ju mer ändras vi, från gammalt till nytt och då uppstår en helig fruktan.

Det är inte en fruktan som driver bort oss från himlen, utan en som för oss samman med det heliga.

Som Psaltaren säger: "Frukta Herren, ni hans heliga, de som fruktar honom lider ingen brist." (Psaltaren 34:10).

Det blir en vördnad, en insikt om att vi står inför något större än oss själva.

Vi börjar göra det som är gott och sant och fruktar att falla tillbaka in i det onda och falska.

Att vi är rädda för att misslyckas till att bli en kärleksfull medmänniska, inte för vår skull, utan för alla andras skull. Till exempel att vi fruktar för att bli dåliga föräldrar till våra egna barn! Det får oss att sträva efter att bli de bästa föräldrarna, inte för vår skull, utan för barnens skull.

Det här betyder att vi inte behöver fly från den känslan. När vi känner oss skakade, när vi känner att något i oss rörs om, då kan det vara ett tecken på att Herren är nära och vi växer andligt.

Vad gjorde kvinnorna i dagens berättelse? Med fruktan och glädje fattade de Herrens fötter och tillbad Honom. Herren svarade detta med att leda dem vidare!

En levande påsk

Påskan handlar inte bara om att fira något som hände då. Den handlar om att leva i det som händer nu.

Vi får närma oss Herren.

Vi får leva i en kyrka som är grundad i levande sanning. Vi har välsignelsen att få erfara förnyelse och ett himmelskt andligt liv tillsammans med varandra och Herren! Och kanske är det just där vi behöver stanna upp. Inte bara springa förbi den tomma graven som en symbol vi redan förstår. Utan stanna, se stenen som är bortrullad och höra orden: "Var inte förskräckta!"

För de orden har betydelse för oss, här och nu!

De gäller när vi står inför en förändring till det goda.

De gäller när vi ser sanningen om oss själva.

De gäller när vi anar att Herren kallar oss till en djupare relation med Honom. "Var inte förskräckta!"

För det som sker är inte till för att bryta ner, utan för att bygga upp. Inte för att förgöra, utan för att ge liv. Herrens uppståndelse i historien och i våra egna liv är en början på det andliga livet som leder till ett evigt himmelskt liv i himlen.

Hör Herrens egna ord från Johannesevangeliet 11:

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."

(Johannes 11:25-26)

Amen!